

under Forældrenes Vejledning og Opsigt. Det gælder ikke alene for Børnenes Opdragelse i almenmenneskelig Henseende, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det ogsaa i nogen Grad gælder i skolemæssig Henseende. Jeg har lagt Mærke til en Bemærkning i Sparekommissionens Betænkning, der er fremsat af Dr. Forchhammer, og som i og for sig synes mig meget tiltalende. Han siger nemlig, at selv om Hjemmet ikke kan lære Børnene at tale rent, vil dets Bidrag til at lære Barnet at forstaa Sproget kunne blive af den allerstørste Betydning, thi, siger han, en Sætning, der opfattes i det Øjeblik, der er Trang til den, sætter sig fast i Erindringen. Dette er afgjort rigtigt, men det forhindrer selvfølgelig ikke, at de samme Forhold kan være til Stede paa Skolen; for saa vidt Skolen i Virkeligheden træder i Hjemmets Sted. Jeg tror dog, at han i Almindelighed har Ret i denne Betragtning. Der vil derfor være to Forhold at veje mod hinanden, Hjemmets Forhold og det rent skoletekniske. Hvor meget man tør bygge i Retning af Undervisningsteknik paa dette, at Barnet bliver i Hjemmet, synes det mig meget vanskeligt at afgøre. Men i alt Fald er jeg klar over, at naar der er taget det Standpunkt, som der er, af enkelte af Lærerne, af den enkelte Mand, som jeg nævnte, og som paa et tidligere Tidspunkt stod paa et helt andet Standpunkt, og af en Del af Forældrene, er det i højeste Grad Følelsesmomenter, der ligger til Grund herfor.

Hvis nu Forældrene boede netop i de Byer, hvor Anstalterne ligger, vilde det ikke have været saa forfærdelig vanskeligt at ordne. Men det er kun et Faatal af Forældrene, der er bosat netop paa de Steder, hvor Skolerne er beliggende. Naar imidlertid Forældrene bor paa de Steder, hvor Anstalterne ligger — og i mange Tilfælde er det jo saaledes, at Forældrene netop er flyttet dertil af Hensyn til deres Børn —, synes jeg, at man ikke, naar der ikke er afgjort Nødvendighed derfor, bør foretage den Omflytning, her er Tale om. Da bør de Børn, der oprindeligt var tænkt overflyttet til C-Klassen, under en eller anden Form kunne fortsætte i A-Klassen eller paa det Sted, hvor Forældrene en Gang har hjemme. Naar Børnenes Tilstand ikke nærmer sig aandelig Abnormitet, bør man afgjort tilstræbe en Ordning, hvorved Børnene bevares for Hjemmene, eller jeg skal maaske omvendt sige, hvor Hjemmene bevares for Børnene, saa sandt som Hjemmet er Barnets Ret. Det beror naturligvis, føjer jeg til, i højeste Grad paa Hjemmets Ka-

rakter og de Forhold, der hersker i Hjemmet. Ingen kan være blind for, at der findes Hjem af en saadan Beskaffenhed, at det ikke er nogen Lykke for Børnene vedblivende at opholde sig dér. Det er mig bekendt — det fremgaar af Betænkningen —, at der i Fredericia findes ikke færre end 23 Børn, hvis Forældre er bosat dér. Jeg henstiller i alt Fald, at der tages et ganske specielt Hensyn til de Børn, der findes i Fredericia, og hvis Forældre netop er flyttet dertil af Hensyn til deres Børn, fordi Anstalten er beliggende dér. Derfor tror jeg ikke, at man bør fastslaa det Fordelingstal, som man regner med, og som nævnes i en Pjece, der er udgivet af samtlige Lærere ved Københavner-Institutet, og hvorefter de $\frac{2}{5}$ af B-Klassens Elever skal overføres til A-Klassen i Fredericia, medens $\frac{3}{5}$ skal overføres til Institutet i København og dermed til C-Klassen. Jeg synes ikke, at man med afgjort Bestemthed skal fastslaa dette, for jeg mener, at man skal tage Hensyn til de faktisk bestaaende Forhold og ganske særlig det, som jeg nævnte sidst, at der er ikke færre end 23 døvstumme Børn, hvis Forældre er bosiddende i Fredericia.

Det er i højeste Grad beklageligt, at der staar to Parter overfor hinanden, som er i saa høj Grad uenige. Det gælder ikke alene Lærerne, men der staar ogsaa to Forældreforeninger overfor hinanden, som er i allerhøjeste Grad uenige. Skønt man med Rette maa regne med, at de sikkert ønsker den bedst mulige Løsning for de Børn, som de skal have at gøre med, og de Børn, som hører dem til, staar de dog meget stejlt overfor hinanden, naar Talen er om den endelige Ordning, og jeg maa sige, at det var et meget stiltfærdigt Udtryk, den ærede Ordfører for Socialdemokraterne benyttede, naar han sagde, at der ikke var fuld Enighed. Det er meget rigtigt, hvad den ærede Ordfører for de Konservative udtalte, at der hersker fuld Uenighed. I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at man har saa vist ikke gjort Rigsdagen Arbejdet lettere i Kraft af denne Uenighed indenfor de forskellige Parter, baade Lærere og Forældreforeninger, jeg synes, at man har gjort Rigsdagen Arbejdet uhyre svært i Kraft af den Uenighed, som ikke blot er etableret indenfor fire Vægge, men er kastet ud til Offentligheden i den Grad, som sket er.

De øvrige Bestemmelser skal jeg ikke hæfte mig meget ved. Med Hensyn til de Raad, som særlig den ærede Ordfører for Venstre beskæftigede sig en Del med, maa jeg sige, at det er muligt, at der er for